

Arrest

nr. 195 463 van 23 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Djiboutiaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de meerderheidsclan Isse (> Furulabe > Rer Gulane). U bent geboren op 5 mei 1992 in Mouloud. U woonde uw hele leven op het platteland rond Mouloud.

In 2014 overlijdt uw oudste zus N.. Na het overlijden van uw zus, wordt u uitgehuwelijkt aan diens echtgenoot Y.W.. U gaat hier niet mee akkoord en onderneemt meerdere ontsnappingspogingen.

U ontsnapt een eerste maal wanneer iedereen in uw ouderlijk huis slaapt. Wanneer u op de weg tussen Dhiqil en Mouloud bent, tracht u auto's te doen stoppen opdat u mee kan rijden.

In het plaatsje Turqeylo vindt uw vader u en slaat u op het achterhoofd met een steen. Uw vader neemt u mee terug naar het ouderlijke huis.

Enkele dagen later onderneemt u een tweede ontsnappingspoging wanneer u gras dient te gaan halen om een hut te maken. U vlucht in de richting van de bergen. Iemand ziet u daar en verwittigt uw vader, die u achtervolgt en uw knie breekt met een stuk metaal. Uw vader brengt u terug naar het ouderlijke huis.

U ontsnapt een derde maal wanneer uw familie slaapt. U gaat naar uw tante in het dorp Mouloud, waar u een maand verblijft voor uw vader u daar komt halen. In Mouloud leert u H.M. kennen.

U ontsnapt een vierde maal nadat u de dieren terug naar huis brengt van de graasvelden. U vlucht naar de graasvelden en de bergen. U wordt gevonden door uw oom die uw vader gaat halen. Uw vader brengt u naar Y.W. opdat hij u vanaf dat moment in toom kan houden en bedreigt u met de dood als u nogmaals uw echtgenoot tracht te ontlopen. Omdat u lichamelijk contact weigert met uw echtgenoot, mishandelt deze u.

U ontsnapt een vijfde en laatste maal terwijl de andere vrouwen van Y.W. met het huishouden bezig zijn. U vlucht naar uw tante in Mouloud, die u het geld geeft om naar de hoofdstad te gaan.

U verblijft twee maanden in An., een wijk binnen Djibouti Ville. U ontmoet H.M. opnieuw, die u voorstelt een relatie te beginnen. De familie van H.M. gaat niet akkoord met uw relatie aangezien u een getrouwde vrouw bent. H.M. dient te huwen met zijn nicht, maar gaat hier niet mee akkoord. Zijn familie valt u aan in het huis van uw vriendin. Wanneer zij weggaan, zeggen ze dat ze uw vader zullen berichten. H.M. regelt uw vlucht uit Djibouti. Via Dhiqil vluchten jullie naar Ethiopie, waar H.M. overlijdt. De familie van H.M. kan u verantwoordelijk houden voor zijn dood.

U reist via een onbekend land verder naar België, waar u op 17 augustus 2015 asiel aanvraagt.

In het kader van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een identiteitskaart, een medisch attest en een attest m.b.t. uw besnijdenis.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart dat u door uw ouders gedwongen werd te huwen met Y.W., de echtgenoot van uw overleden zus (gehoorverslag CGVS, p. 14-17). U kan het huwelijk zoals u dit tracht af te schilderen echter niet aannemelijk maken.

U legt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet - reeds - gehuwd bent met de echtgenoot van uw overleden zus. U verklaart meerdere malen tijdens het gehoor voor het CGVS dat u **gehuwd bent, nl. dat hij uw echtgenoot was (gehoorverslag CGVS, p. 15), dat u officieel, religieus getrouwd bent sinds uw hand weggegeven werd door uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 23) en dat u verbonden bent door de meher, het traditionele huwelijk (gehoorverslag CGVS, p. 28). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u echter **ongehuwd** te zijn (verklaring DVZ, punt 14). **U legt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u reeds gehuwd bent met Y.W. of dat het huwelijk nog moest plaatsvinden. Dit tast uw verklaringen m.b.t. uw gedwongen huwelijk reeds fundamenteel aan.****

Het is opmerkelijk dat u zelf in 2014, op 22-jarige leeftijd nog steeds ongehuwd was of dat er geen plannen waren opdat u met een (andere) man zou huwen (gehoorverslag CGVS, p. 7), te meer daar uw zus Ni. reeds in 2007 huwde met Y.W. (gehoorverslag CGVS, p. 4 + 18), op 18 à 19-jarige leeftijd – want zij was 26 jaar toen zij overleed (verklaring DVZ, punt 17). Het is eveneens opmerkelijk dat uw zus Ha., die ongeveer 20 jaar was in 2015 (verklaring DVZ, punt 17) ook ongehuwd is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Hieruit blijkt dat het in uw familie niet de gewoonte is om meisjes op jonge, huwbare leeftijd, zoals uw zus op 18 à 19-jarige leeftijd, meteen uit te huwelijken.

U legt eveneens tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over de door u ondernomen ontsnappingspogingen. Tijdens het gehoor voor het CGVS kreeg u de mogelijkheid de redenen waarom u Djibouti verlaten heeft in uw eigen bewoordingen uit te leggen (gehoorverslag CGVS, p. 14-17). Wanneer u deze kans krijgt, verklaart u in totaal 5 ontsnappingspogingen ondernomen te hebben en dat u 4 maal door uw familie teruggevonden werd. U verklaart aanvankelijk dat u gras moest gaan halen, waarbij u een **tweede ontsnappingspoging kon wagen. U vluchtte toen naar de **bergen**, waar iemand u zag en uw familie verwittigde, waarna uw vader u vond (gehoorverslag CGVS, p. 15). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u bij uw tweede ontsnappingspoging wist te ontsnappen nadat u met de dieren van de **dix, de graaslanden**, terugkeerde (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd waar u die keer gevonden werd, verklaart u dat uw oom u in de dix vond, waarna hij uw vader riep. Uw **derde ontsnappingspoging uit het ouderlijke huis** bracht u naar **Mouloud** (gehoorverslag CGVS, p. 15), waar u een maand bij uw tante kon verblijven voor uw **vader** u terug naar de ouderlijke woonst bracht (gehoorverslag CGVS, p. 15).**

Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u tijdens uw derde ontsnappingspoging naar de **bergen** ging (gehoorverslag CGVS, p. 20), waar u door uw **oom** gevonden werd die u opnieuw naar huis bracht (gehoorverslag CGVS, p. 21). Daarenboven verklaarde u bij aanvang van het gehoor dat u **een maand in Mouloud was nadat u ontsnapt was van de man waarmee u zou moeten trouwen** (gehoorverslag CGVS, p. 4), niet dat u toen van uw ouders ontsnapt was. Na uw **vierde ontsnappingspoging** uit het ouderlijk huis vluchtte u naar de **graasvelden en de bergen** (gehoorverslag CGVS, p. 15). Later tijdens het gehoor verklaart u echter bij uw vierde ontsnappingspoging naar **Mouloud** gevlucht te zijn, naar het huis van uw tante (gehoorverslag CGVS, p. 21). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over de verschillende ontsnappingspogingen die u ondernomen heeft om aan uw ouders en uw (toekomstige) echtgenoot te ontkomen.

Het is eveneens **opmerkelijk dat u een maand bij uw tante in Mouloud zou kunnen verblijven** als zij weet heeft van het huwelijk waartoe u gedwongen wordt, te meer daar zij wist dat uw vader het er niet bij zou laten en zij eigenlijk geen partij wou trekken voor u (gehoorverslag CGVS, p. 21).

U verklaart niets meer over uw familie vernomen te hebben nadat u het platteland van Mouloud verlaten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 24), maar later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd of u iets over uw familie vernomen heeft, verklaart u dat uw vriendin u slechts wist te zeggen dat mensen die met de bus van Dhiqil kwamen haar verteld hadden dat u nog steeds gezocht wordt (gehoorverslag CGVS, p. 27). **U legt tegenstrijdige verklaringen af over het nieuws dat u over uw familie vernam sinds u het platteland van Mouloud verlaten heeft.**

U verklaart daarenboven meermaals geslagen te zijn geweest, o.m. tijdens uw ontsnappingspogingen. Zo verklaart u tijdens uw eerste ontsnappingspoging **met een steen op het achterhoofd geslagen** te zijn geweest en tijdens de tweede ontsnappingspoging **met een stuk metaal op uw knie** (gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaart eveneens dat de littekens op uw lichaam gemaakt zijn door **zowel uw ouders als de man waarmee u gedwongen werd te huwen** (gehoorverslag CGVS, p. 9). In kader van uw asielaanvraag legt u een medisch attest voor waarbij de arts meerdere letsels en littekens vaststelt op uw lichaam. Uit het attest blijkt dat u verklaarde "Als ik geen seks met **mijn man** wou hebben, mishandelde hij mij, hierdoor heb ik de littekens". Daarenboven verklaarde u dat het letsel op uw **achterhoofd door een slag met een stok ontstond en het litteken op uw knie door een slag met een steen**. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze letsels en littekens opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat u letsels en littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.** Het is daarenboven opmerkelijk dat u voor de DVZ de zware lichamelijke mishandeling die u diende te ondergaan, op geen enkel moment aanhaalt (vragenlijst CGVS, punten 3.1-3.7).

U verklaart eveneens dat u een relatie begon met H.M. nadat u wist te ontsnappen van uw echtgenoot en uw ouders (gehoorverslag CGVS, p. 16-17). U maakt de problemen die u had omwille van deze relatie evenmin aannemelijk.

Tijdens het gehoor voor het CGVS krijgt u de kans uw problemen in Djibouti in uw eigen bewoordingen te verwoorden. Nadat u uw problemen uitgelegd heeft gevraagd of u nog iets wilt toevoegen, **vat u uw relaas kort samen door te zeggen "Mijn ouders hebben gezworen dat als ze me zouden zien, ze me zouden doden"** (gehoorverslag CGVS, p. 17). Later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd wat u denkt dat er zal gebeuren als u terugkeert naar Djibouti, verklaart u enkel dat uw vader zijn **vervloeking zal vervullen, dat hij u zal doden** (gehoorverslag CGVS, p. 24). Daarenboven verklaart u tijdens uw vrij relaas niet dat de familie van H.M. u verantwoordelijk zal stellen voor zijn overlijden (gehoorverslag CGVS, p. 17), wat u later tijdens het gehoor wel aanhaalt (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het gegeven dat u meerdere malen tijdens het gehoor enkel verwijst naar een vrees t.o.v. uw ouders en niet naar een vrees t.o.v. de familie van H.M., tast de doorleefdheid en de ernst van uw verklaringen fundamenteel aan.

Voor het CGVS verklaart u dat H.M. op het moment dat u een relatie begon **niet gehuwd** was (gehoorverslag CGVS, p. 12). Voor de DVZ verklaarde u echter dat de man op wie u verliefd was, al **gehuwd** was (vragenlijst CGVS, punt 3.5). U legt tegenstrijdige verklaringen af over de huwelijkse staat van H.M. op het moment dat u een relatie begon.

Tijdens het gehoor gevraagd of uw familie afwist van H.M., verklaart u dat ze het niet wisten (gehoorverslag CGVS, p. 23). Voor de DVZ verklaarde u echter dat uw familie tegen uw relatie was (vragenlijst CGVS, punt 3.5), wat er toch op wijst dat uw familie ook van uw relatie met H.M. op de hoogte moet zijn geweest. **U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over het feit of uw familie van uw relatie met H.M. op de hoogte was.**

Tevens verklaart u voor het CGVS dat de **familie van H.M. u aanviel** toen u bij uw vriendin in An. verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 12 + p. 16). **Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt echter nergens dat u door de familie van H.M. reeds aangevallen werd** (vragenlijst CGVS, punt 3.1-3.6).

Bij aanvang van het gehoor voor het CGVS verklaarde u nochtans dat u alle elementen in het kort kon aanhalen m.b.t. de reden dat u Djibouti verlaten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 2). Tijdens het gehoor voor de DVZ werd u eveneens de mogelijkheid gegeven nog toevoegingen te doen, welke mogelijkheid u niet benutte (vragenlijst CGVS, punt 3.7). Het is echter niet aannemelijk dat u bij de DVZ niet vermeld zou hebben dat u aangevallen werd door de familie van H.M., aangezien dit bezwaarlijk een detail genoemd kan worden. U legt inconsistente verklaringen af over uw problemen met de familie van H.M.. Het is eveneens **opmerkelijk dat u, zeker tijdens uw verblijf in de hoofdstad, geen hulp gezocht heeft bij de overheid of een hulporganisatie, of dat uw vriendin in Djibouti Ville u niet wees op deze mogelijkheid** (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). U verklaart immers tijdens het gehoor dat u noch met de politie, noch met iemand anders dan uw vriendin, gesproken heeft over de problemen die u ondervond in Djibouti. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt nochtans dat de Union Nationale des Femmes Djiboutiennes (verder UNFD) luistert naar vrouwen met gelijkaardige problemen als deze die u beweert te hebben en deze personen doorverwijst naar de betreffende instanties (zie administratief dossier). **Het is eveneens opmerkelijk dat ook H.M. - een leraar (gehoorverslag CGVS, p. 11-12 + p. 21) - de mogelijkheid niet zag om bij de Djiboutiaanse autoriteiten hulp te vragen, maar onmiddellijk voorstelt om Djibouti te verlaten nadat u door zijn familie aangevallen werd** (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dat u naliel enige hulp te zoeken bij de Djiboutiaanse autoriteiten tast eens te meer de ernst van uw problemen aan.

U legt een medisch attest voor m.b.t. uw besnijdenis. Hieruit blijkt dat u type 2 besneden werd. **Er is geen reden om aan te nemen dat u opnieuw besneden zou worden.**

Voor wat betreft de gevolgen die u zou ondervinden van de besnijdenis die u in het verleden hebt ondergaan, kan worden opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologische welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

U legt een Djiboutiaans identiteitsbewijs voor dat u in 2010 verkregen heeft. Dit identiteitsbewijs toont uw identiteit en herkomst aan, maar heeft geen betrekking op problemen die u in Djibouti ondervonden heeft en kan het voorgaande niet weerleggen.

Het door u voorgelegde medisch attest werd hierboven reeds besproken.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 12 juli 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Volgens verzoekster is het "onmogelijk dat zij op de DVZ verklaard zou hebben dat zij ongehuwd zou zijn". Zij stelt dat het wel zo is "dat zij gedwongen uitgethuwd werd en dat verzoekende partij zich niet helemaal als een gehuwd vrouw zag gezien het tegen haar wil was en zij er alles aan heeft gedaan om aan dat huwelijk te ontsnappen".

Zij benadrukt dat zij *“haar asielaanvraag indiende in augustus 2015 - in volle vluchtelingencrisis - waar verwerende partij de asielaanvragen amper kon bijhouden en de registratie zeer chaotisch en snel verliep”* waardoor zij *“toen niet alles kon/mocht vertellen”*.

Volgens haar is het *“ondermeer ook omwille van het feit dat zij reeds van enige leeftijd was dat haar ouders haar verplichtten te huwen met de echtgenoot van haar overleden zus”*.

Verzoekster meent dat zij tijdens haar gehoor *“zeer duidelijk”* was over haar ontsnappingspogingen, maar dat zij *“bijzonder zenuwachtig”* was. Zij stelt dat zij *“alles via en tolk [moest] trachten duidelijk te maken”* en *“dat een en ander door verwerende partij verkeerd begrepen werd”*.

Zij wijst erop *“dat zij fysiek mishandeld werd, zo erg dat zij er verschillende letsels en littekens aan overhield”* en dat *“de behandelende arts heeft in casu vastgesteld dat de verwondingen inderdaad overeenstemmen met de verklaringen van verzoekende partij”*. Zij verduidelijkt dat zij *“over haar letsels niet vermeldde tijdens het DVZ gehoor valt opnieuw eenvoudigweg te verklaren door het feit dat zij er geen tijd kreeg om uitgebreid haar verhaal te doen een aangedrongen werd alles kort en bondig te houden”*.

Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal louter valt *“over het feit dat zij over haar vrees voor de familie van H.M. niet tijdens haar vrij relaas heeft verteld”*, terwijl zij dit aangaf *“eventjes later tijdens het gehoor”*. Zij hekelt dat verwacht wordt *“dat een asielzoeker, een jonge ongeletterde vrouw deze manier van vertellen automatisch moet kunnen raden en alles in een bepaalde volgorde vertellen”* en verwijt de commissaris-generaal *“een volledig gebrek aan inlevingsvermogen”*. Dat zij de problemen met de familie van H.M. niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijt zij opnieuw aan het feit *“dat het DVZ gehoor bijzonder chaotisch verliep en zij er niet de kans kreeg over alles te vertellen”*.

Waar verzoekster verweten wordt geen hulp te hebben ingeroepen in Djibouti, merkt zij op *“dat haar probleem een clan problematiek betreft en dat de overheid daar niet in tussen komt”*.

Zij voert een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *“te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven;

alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Djibouti uit vrees voor verdere problemen omwille van haar gedwongen huwelijk en met de familie van haar partner H.M.. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

2.4. Vooreerst maakte verzoekster haar gedwongen huwelijk en de hiermee gepaard gaande ontsnappingspogingen en mishandelingen niet geloofwaardig, gezien zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over of zij al dan niet gehuwd was met de echtgenoot van haar overleden zus (gehoor, p. 15, 23, 28; verklaring DVZ, punt 14), gezien haar verklaringen over haar ontsnappingspogingen niet coherent waren (gehoor, p. 4, 14-17, 20-21), gezien het niet aannemelijk is dat zij een maand bij haar tante in Mouloud heeft verbleven terwijl die tante wist dat dit voor verzoeksters vader een probleem was (gehoor, p. 21) en gezien haar verklaringen over haar littekens en letsels (gehoor, p. 9, 15) niet stroken met haar beweringen zoals genoteerd in het medisch attest. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat het in haar familie niet de gewoonte was om de dochters gedwongen uit te huwelijken, daar zij zelf in 2014 op 22-jarige leeftijd nog steeds ongehuwd was en er geen plannen waren om met een (andere) man te huwen (gehoor, p. 7) en ook haar zus Ha., die ongeveer 20 jaar was in 2015 (verklaring DVZ, punt 17), ongehuwd is (gehoor, p. 7).

2.5. Waar het verzoekschrift stelt dat het *“onmogelijk [is] dat zij op de DVZ verklaard zou hebben dat zij ongehuwd zou zijn”* en dat het wel zo is *“dat zij gedwongen uitgehuwelijkt werd en dat verzoekende partij zich niet helemaal als een gehuwd vrouw zag gezien het tegen haar wil was en zij er alles aan heeft gedaan om aan dat huwelijk te ontsnappen”*, stelt de Raad vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde *“ongehuwd”* te zijn (verklaring DVZ, vraag 14) en dat zij haar land ontvluchtte omdat *“Mijn familie heeft gezegd dat ik moest huwen met een man. Ik weigerde dit. Mijn familie zal mij doden omdat ik weigerde met die man te trouwen”* (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Deze verklaringen zijn geenszins te verzoenen met haar asielrelaas op het Commissariaat-generaal, waar zij aangaf dat zij gehuwd is, dat hij haar echtgenoot was (gehoor, p. 15), dat zij officieel en religieus getrouwd is sinds haar hand weggegeven werd door haar vader (gehoor, p. 23), dat zij verbonden is door de *“meher”*, het traditionele huwelijk (gehoor, p. 28) en dat zij ook een tijd bij haar echtgenoot woonde (gehoor, p. 22).

2.6. Waar zij de incoherenties aangaande haar ontsnappingspogingen wijt aan het feit dat zij *“bijzonder zenuwachtig”* was, merkt de Raad op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. De aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de zenuwen tijdens het gehoor, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

2.7. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij *“alles via en tolk [moest] trachten duidelijk te maken”* en *“dat een en ander door verwerende partij verkeerd begrepen werd”*, kan niet overtuigen. De Raad wijst erop dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoekster werd op het Commissariaat-generaal bovendien meermaals gevraagd of zij de tolk begreep, waarop zij telkens bevestigend antwoordde (gehoor, p. 2, 28). Op het einde van het gehoor kreeg verzoekster nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar zij maakte geen melding van enige communicatieproblemen met de tolk (gehoor, p. 28). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen *“dat een en ander door verwerende partij verkeerd begrepen werd”*.

Verzoekster toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, temeer daar zij niet aangeeft wat er verkeerd begrepen/vertaald zou zijn, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

2.8. Waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt *“dat zij fysiek mishandeld werd, zo erg dat zij er verschillende letsels en littekens aan overhield”* en dat *“de behandelende arts heeft in casu vastgesteld dat de verwondingen inderdaad overeenstemmen met de verklaringen van verzoekende partij”*, herhaalt de Raad dat haar verklaringen over haar littekens en letsels (gehoor, p. 9, 15) niet stroken met haar beweringen zoals genoteerd in het medisch attest. Zo stelde zij op het Commissariaat-generaal dat zij tijdens haar eerste ontsnappingspoging met een steen op het achterhoofd en tijdens de tweede ontsnappingspoging met een stuk metaal op haar knie werd geslagen (gehoor, p. 15), terwijl in het medisch attest wordt vermeld dat het letsel op haar achterhoofd volgens haar verklaringen door een slag met een stok ontstond en het litteken op haar knie door een slag met een steen. Hoe dan ook doet een arts enkel vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan de arts - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Uit het medisch attest blijkt overigens dat de vermeldingen van de oorzaak van de letsels enkel gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekster zelf (*“dixit patiënte”*).

2.9. Ook aan de beweerde problemen van verzoekster omwille van haar relatie met H.M. kan geen geloof worden gehecht. Zo vertelde zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet spontaan over deze problemen (gehoor, p. 17, 24), maar maakte zij er enkel melding van wanneer haar op het einde uitdrukkelijk gevraagd werd of ze nog problemen met H.M. zijn familie vreest (gehoor, p. 24). Verder verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat H.M. al gehuwd was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5) en dat haar familie tegen de relatie was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), en vertelde zij niets over een aanval door H.M. zijn familie (vragenlijst DVZ, vraag 3.1-3.6), terwijl zij op het Commissariaat-generaal dan weer beweerde dat H.M. niet gehuwd was (gehoor, p. 12), dat haar familie geen weet had van hun relatie (gehoor, p. 23) en dat de familie van H.M. haar had aangevallen toen zij bij haar vriendin in Angela verbleef (gehoor, p. 12, 16). Gelet op deze vastgestelde tegenstrijdigheden kan geenszins worden volgehouden dat de commissaris-generaal louter valt *“over het feit dat zij over haar vrees voor de familie van H.M. niet tijdens haar vrij relaas heeft verteld”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift.

2.10. Waar in het verzoekschrift aangeklaagd wordt dat verwacht wordt *“dat een asielzoeker, een jonge ongeletterde vrouw deze manier van vertellen automatisch moet kunnen raden en alles in een bepaalde volgorde vertellen”* en verwijt de commissaris-generaal *“een volledig gebrek aan inlevingsvermogen”*, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Bovendien kan verzoekster bezwaarlijk menen dat ze de feiten waarover zij in principe heeft nagedacht en die haar hebben aangezet een reis naar het buitenland op te zetten niet kent. Ten slotte wijst de Raad op het belang van overtuigende en nauwgezette verklaringen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag en dit in iedere fase van het onderzoek.

2.11. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoekster *“haar asielaanvraag indiende in augustus 2015 - in volle vluchtelingencrisis - waar verwerende partij de asielaanvragen amper kon bijhouden en de registratie zeer chaotisch en snel verliep”* waardoor zij *“toen niet alles kon/mocht vertellen”* en dat zij de problemen met de familie van H.M. niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat *“het DVZ gehoor bijzonder chaotisch verliep en zij er niet de kans kreeg over alles te vertellen”*. De Raad wijst erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de vrij eenvoudige vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielaanvraag vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014).

Bovendien werden verzoeksters verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Somali en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Ook op het Commissariaat-generaal bevestigde verzoekster dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alles, weliswaar kort, heeft verteld (gehoor, p. 2).

2.12. Ten slotte wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoekster gaf echter toe dat zij voor haar problemen in Djibouti geen hulp heeft gezocht bij de overheid of bij een hulporganisatie (gehoor, p. 25-26). De loutere bewering in het verzoekschrift *“dat haar probleem een clan problematiek betreft en dat de overheid daar niet in tussen komt”*, zoals zij ook stelde tijdens haar gehoor (gehoor, p. 25-26), kan haar nalatige handelingen niet verschonen, temeer gezien er niet-gouvernementele hulporganisaties bestaan, zoals de *“Union Nationale des Femmes Djiboutiennes”*, die luisteren naar vrouwen met gelijkaardige problemen en hen doorverwijzen naar de betreffende instanties. Verzoeksters beweringen op het Commissariaat-generaal dat *“Ik wist niet hoe er naartoe te gaan en ik had niemand die me daarmee kon helpen. [...] Ik wist niet wat politie was.”* - terwijl zij kennelijk wel hulp kon vinden/krijgen om een dure en ingewikkelde vlucht naar Europa te regelen - tonen geenszins aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweemde vervolging of ernstige schade.

2.13. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Djibouti een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.17. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK